

χωρισθούν) Κερασ. "Ας ποιήν' τ' ἀποχωρισίας (ἄς κάνωμε τὰ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ἤτοι ἀσπασμούς, εὐχὰς κττ.) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Δέν τό 'ρπιζα 'ς τή θάλασσα ντουβάρια νά χτιστοῦνε
καί ζωντανή 'ποχωρισιά τὰ μάτια μου νά δοῦνε

Κρήν.

'Ενὲς εἶα ἐν' ὄρωμαν πῶς ἤμουν μέσ' 'ς τήν χώραν
κ' ἡ χώρα ἐν' 'ποχωριδὰ κ' εἶντα νά κάμω τώρα;

Κύπρ. 2) Χωρισμός ἀνδρογύνου, διάζευξις Ρόδ. — Λεξ. Δημητρ. : Ἄσμ.

Στρέφω νά πά' 'ς τήν ἐκκλησιά | νά μὴ γενῇ 'ποχωρισιά
Ρόδ.

ἀποχώρισμαν τό, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀπο-
χωρίγμαν Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀποχωρίζω.

Διάσπασις, ἀπόσχισις πράγματός τινος.

ἀποχωρισμός ὁ, κοιν. ἀπουχουρισμός βόρ. ἰδιώμ. ἀπεχωρισμός Νάξ. ('Απύρανθ.) Χίος (Πυργ.) 'ποχωρισμός Τήλ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποχωρίζω. Πβ. καί μεσν. ἐν γλωσσαρίῳ ἀποχωρισμός = ἀφορισμός. 'Ο τύπ. ἀπεχωρισμός ἔχει τὸ εἰς τοῦ ἀορ. ἀπεχώρισα.

Χωρισμός ἀπ' ἀλλήλων ἐνθ' ἄν. : Ζωντανός ἀποχωρισμός (χωρισμός δύο προσώπων ζώντων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐτέρου γινόμενον) κοιν. || Ἄσμ.

Μισσεύγω κι ὅλα τὰ πουλλὰ κλαῖνε τὸ μισσεμό μου,
κλαῖγε καί σύ, πουλλάκι μου, τὸν ἀποχωρισμό μου
Κρήτ.

'Εχθροὶ καὶ φίλοι καὶ δικοὶ κλαῖουν τὸ μισσεμό σου,
κλαῖει καὶ τὸ σπιτάκι σου τὸν ἀποχωρισμό σου

(μοιρολ.) Πελοπν. (Λακων.)

ἀποχωριστός ἐπίθ. Θράκ. — ΠΠαπαχριστοδ. Θράκ. ἡθογραφ. 2, 104.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποχωρίζω.

'Ο διακρινόμενος τῶν ἄλλων ὡς ἄξιος πολλῆς ἀγάπης καὶ τιμῆς ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Γαρούφαλο τοῦ Μάι καὶ τοῦ Θεριστῆ,
ἀγάπη μου μεγάλη κι ἀποχωριστὴ

Θράκ. Συνών. ξεχωριστός.

ἀποχωσιάζω Χίος

Τὸ μεσν. ἀποχωσιάζω. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 1066 (ἐκδ. JSchmitt) «ἐνταῦτα ἀπεχωσιάσασιν γύροθεν οἱ χωσιές».

'Εκβάλλω τινὰ ἀπὸ τὴν χωσιά, τὴν κρύπτην. Συνών. ξεχωσιάζω, ξεχωσιάζω.

ἀπόχωσμα τό, Κάρπ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποχώνω.

'Η κάλυψις τοῦ σπόρου ὑπὸ τὴν γῆν μετὰ τὴν σποράν διὰ τῆς ἰσοπεδώσεως.

ἀπόχωστα ἐπίρρ. Κρήτ. 'πόχωστα Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἐπίθ. ἀπόχωστος.

Κρυφίως : 'Απόχωστα ἀπόχωστα τσοὶ κάνεις τσοὶ δου-
λειές σου. Συνών. ἀντίκρυφα, ἀπόκρυφα, κατὰ-
χωστα, κρυφά, μυστικά, παρὰχωστα, χωστά.

ἀπόχωστος ἐπίθ. Κρήτ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. χωστός. 'Η λ. καὶ ἐν 'Ερωτοκρ. Α 1458 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.)

'Απόκρυφος, κρύφιος. 'Η σημ. καὶ ἐν 'Ερωτοκρ. ἐνθ' ἄν. «καὶ μέσα ποὺ τὰ ξόμπλιαζε κι ὅπου τὰ συχνοθώρει | μιὰν πορτοπούλλ' ἀπόχωστη ἐξάνοιξεν ἡ κόρη». Συνών. ἀπό-
κρυφος 1.

ἀποψαίνου Τσακων.

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἀποψάω.

'Αποσπογγίζω, καθαρίζω.

ἀποψάλλω σύννηθ. καὶ Πόντ. ('Αμισ. Οἶν.) ἀποψέλλω
ἐνιαχ. 'ποψάλλω Α.Κρήτ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ψάλλω. 'Η λ. καὶ ἐν χειρογρ. 'Αθω τοῦ 16ου αἰῶνος. 'Ιδ. ΜVasmer Byzant. Gesprächbuch 32. Πβ. καὶ μεταγν. ἀποψάλλω = ἡχῶ.

1) Ἀμτβ. τελειώνω τὸ ψάλισμο σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) :
Ποίημ.

Ψέλνει γιὰ τὸν ἐσπερινὸ μὲ λιγωμένους ἤχους . . .

σταυροκοπιέται, ἀπόφαλε καὶ βγαίνει 'ς τὴν αὐλὴ

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 142. β) Ἀπολύω, ἐπὶ ἐκκλησίας, λειτουργίας κττ. Κρήτ. Πάρ. (Λεῦκ. κ.ά.) Πόντ. ('Αμισ. Οἶν.) κ.ά. — 'ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 344, 19 : 'Η ἐκκλησιά

σήμερα δὲν ἀποψέλλει γρήγορα Πάρ. 'Εγκλεσία ἐπόφαλε Οἶν. || Παροιμ. 'Ὡς ποὺ νά στολιστῇ ὁ Κατσαρῆς, ἀπόψαλ' ἡ Ἀνά-

στασι (ἐπὶ τῶν βραδυνόντων) 'ΙΒενιζέλ. ἐνθ' ἄν. 2) Μετβ. τελειώνω τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν τινὸς 'Αθῆν. 'Ηπ.

Κρήτ. κ.ά. : Τὸν ἀποψάλλαν καὶ τὸν σηκώσαν (ἐνν. τὸν νεκρὸν) 'Αθῆν. || Ἄσμ.

Καὶ ὅταν μ' ἀποψάλλουνε καὶ σβήσουν τὰ κεριά μου,

καὶ τότε ἀγαπημένη μου σὲ ἔχω 'ς τὴν καρδιά μου

CFauriel Chants populaires 2, 222

ἀποψαργά ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποψαργάς Κρήτ. ἀποδά-
ψαργάς Κρήτ. ἀποδανοψάργας Κρήτ. ἀποστανοψαργάς

Κρήτ. ἀπουστανοψαργάς Κρήτ. ἀποστανοψάργας Κρήτ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ὁψαργά.

'Απὸ χθές τὸ βράδυ : 'Αποδανοψάργας δὲ δὸν εἶδα.
Συνών. ἀποψές 1.

ἀποψαργάδινος ἐπίθ. Κρήτ. ἀποδανοψαργάδινος Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποψαργά.

'Ο ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς χθές : 'Αποψαργάδινο φαεῖ.

ἀποψατός ἐπίθ. ἀποψατέ Τσακων.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποψαίνου.

Καθαρισμένος, σφουγγισμένος.

ἀπόψε ἐπίρρ. κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Σι-
νασσ.) ἀπόσπε Καλαβρ. (Κοντοφ. Χωρίο Ροχούδ.) ἀπόψι

βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀπόψι Μακεδ. (Κοζ. Χαλκιδ.) ἀπόψι Καππ. (Σίλ.) ἀπόψ' Πόντ. ('Αργυρόπ. Κερασ.

Κρώμν. Χαλδ. κ.ά.) ἀποψές Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) ἀπόψες Κρήτ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Μακεδ. (Καστορ.)

ἀπόψα Βιθυν. (Κατιρ.) Δαρδαν. Θράκ. ('Αδριανούπ. Καλλίπ.) 'Ικαρ. Καππ. ('Αραβάν.) Χηλ. κ.ά. ἀόψε Σίφν. Σύμ.

ἄοψε Χίος ('Ελυμπ.) 'πόψε Κύπρ. Τήλ. κ.ά. 'πόψες Σέριφ. 'πόψιν Μακεδ. (Γκιουβέσν.) 'πόψι Θεσσ. Μακεδ. (Σνίχ. κ.ά.)

'πόψα Α.Ρουμελ. (Μεσημβρ. Καρ. Σωζόπ.) Θράκ. ('Αδριανούπ. Μάλγαρ. Σαρεκκλ.) Καππ.

'Εκ τοῦ μεταγν. ἐπίρρ. ἀποψέ, παρ' ὃ καὶ μεσν. ἀπόψε.

'Ο τύπ. ἀπόψα, ὃς καὶ ἐν πατύρῳ τοῦ 7ου αἰῶνος παρὰ SKarsomenakis Voruntersuch. zu einer Gramm. der

Papyri 80, προήλθεν ἐκ μεταπλασμοῦ κατὰ τὰ εἰς - α ἐπίρρ. 'Ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 100. 'Ο τύπ. ἀπόψες κατὰ τὰ ἄλλα

εἰς - ες ἐπίρρ. ποτές, τίποτες, τότες κτλ. 'Ο τύπος ἀόψε κατ' ἀνομ., ἐκ τούτου δὲ περαιτέρω ὁ τύπ. ἄοψε,

περὶ οὗ ἰδ. HPernot Phonét. des parlers de Chio 187.

1) Κατὰ τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης ἡμέρας σύννηθ. καὶ Πόντ. ('Αργυρόπ. Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Χαλδ. κ.ά.) :

Δέν κοιμήθηκα καλὰ ἀπόψε. Ἀσκημο ὄνειρο εἶδα ἀπόψε.

'Απόψε ἔβλεπα 'ς τ' ὄνειρό μου ὅτι ἐκέρδισα πολλὰ χρήματα.

Ἀπόψε ἤρθανε νὰ μᾶς κλέβουνε λωποδύτες σύνθηθ. Ἀπόψ' καλὰ ἐκοιμέθα Κερασ. Χαλδ. || Ἄσμι.

Πόψα Χριστὸς γεννήθηκε κ' ἡ κόσμος δὲν τὸ νοιώνουν Α.Ρουμελ. (Καρ.)

Ἀπόψ' -ιν τὰ μεσάνυχτα ἔρθεν ἡ περιστέρα,
ἐκούξεν καὶ -ν-ἐγγέφ' σε με κ' εἶπε με καλησπέρα
(ἐγγέφ' σε = ἐξύπνησε) Κρώμν.

Ἀπόψ' ἡ νύχτα δίπλασεν καὶ ὁ φέγγον ἐπιάσεν
καὶ τὸ δικό μου τὸ πουλλὴν ἔξ' ἐπαραβραδᾷσεν
(φέγγον = φεγγάρι) Κερασ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσπέρα 2.

2) Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἡ νύχτα τῆς παρουσίας ἡμέρας
κοιν. καὶ Καλαβρ. (Κοντοφ, Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Καππ.
(Ἀραβάν. Σὺλ. Συνασσ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.): Τί θὰ φάμε ἀπόψε; Ἀπόψε θὰ μείνω 'ς τὸ σπίτι.
Ἔλα ἀπόψε νὰ φάμε μαζί. Ἀπόψε θὰ ξεφυγῶ. Νὰ 'ρθῇς
ἀπόψε χωρὶς ἄλλο κοιν. Ἀς μένω ἀπόψ' καὶ πουργὰ πάγω
Κρώμν. Ἀπόψι θεὰ ἔχουμε γομᾶτον τὸν φεγγάριον Οἶν.
Πόψα πίρμη ἀλήση τὸ 'λαχτόρι (κατὰ ταύτην τὴν νύχτα
πρὶν λαλήσῃ ὁ ἀλέκτωρ) Καππ. || Παροιμ. Ἀντρα θέλω,
ἀπόψε τὸν θέλω (ἐπὶ τῶν ἀνυπομόνων) Κάρπ.

Ἀπόψε μὲ τὸν ἀνεμο | κι αὐριο μὲ τὸν ἀγουρο
(ἐπὶ τῶν ὑπομενόντων μεγίστας ταλαιπωρίας δι' ἐλπίδας
ἀβεβαίους) Ἡπ. || Ἄσμι.

Μάννα, νερό δὲν ἔχουμε καὶ τί θὰ πιοῦμε πόψα;
Σωζόπ.

Κάτσι, μάννα μ', κόμα πόψι νὰ χουρτάσουμι κουβέντα
Σνίχ. Συνών. ἀπόσπερα 1, ἀποσπέρα 3.

ἀποψές ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀποδανοψές
Κρήτ. ἀποστανοψές Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ψές, παρ' ὃ καὶ
ὁ ψές.

1) Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς χθές κοιν.: Ἐφυγε ἀποψές.
Ἀποψές ψώνισα γιὰ σήμερα κοιν. Πβ. καὶ Ἀποφθέγμ.
Migne P. G. 65, 108 B «ἀπὸ ὅψε σιωπῶντες». Συνών.
ἀποψαργά. 2) Ἀπὸ χθές πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.):
Ἀποψές δὲν ἔβαλα τίποτα 'ς τὸ στόμα μου. Ἀς ἐπήγαίνες
ἀποψές ἐνιαχ. Δὲ δὸν εἶδα ἀποδανοψές Κρήτ. Ἀποψές ὡς
τασήμερα νιό ἔσυρα! (ὑπέφερα) Κερασ. Συνών. ἀποχτές.

ἀποψηλά ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπουψ'λά
βόρ. ἰδιώμ. ποψηλά ἐνιαχ. πουψ'λά ἐνιαχ. βόρ. ἰδιώμ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ψηλά. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Βλάχ.

Ἐξ ὕψους ἔνθ' ἀν.: Ἐπесе ἀποψηλά καὶ χτύπησε κοιν.
Ἀποψηλά ἔρθεν ἕναν λαλίαν Χαλδ. || Αἰνιγμ.

Μετὰ κυρὰ βασίλισσα | ἀποψηλά κατέβαινε
πέντε τὴν ἀρπάζανε, | 'ς τὸν τοῖχο τὴν κολλάγανε
(ἡ μύξα) Πελοπν. (Χατζ.) Ἀντίθ. ἀποχαμηλά.

ἀπόψηλος ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρι. 7 Α'Ε-
φταλ. Μαζώχτρ. 14 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. ψηλός.

Πολὺ ὑψηλός, ὑπερύψηλος ἔνθ' ἀν.: Ἡ αὐγὴ μὲ τὸ
φτερωτὸ ποδάρι ἀγγίζει τοῖς ἀπόψηλες κορυφές ΓΒλαχογιάνν.
ἔνθ' ἀν. Τὰ βουνὰ ὀλοτρόγυρα ἀκόμη πρὸ ἀπόψηλα καὶ πρὸ
περήφανα Α'Εφταλ. ἔνθ' ἀν.

ἀπόψημα τό, Κάσ. πόψημα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποψήνω. Πβ. καὶ μεταγν. ἀφέψημα.

Ἐν τῇ τυροκομίᾳ τὸ ἐν τῇ λέβητι ὑπόλειμμα βρα-
σθέντος καὶ καθαρθέντος βουτύρου χρησιμοποιούμενον
ἐπίσης πρὸς βρώσιν ἔνθ' ἀν.: Ἄσμι.

Καὶ πῶς νὰ τὰ ξεχάσω γώ, Κάσο μου, τὰ καλά σου,
ποῦ 'φαι πό τὸ βότυρο καὶ τ' ἀποψήματά σου;
Κάσ. Συνών. καθούρι.

ἀποψήνω πολλαχ. ἀποιμένω ἐνιαχ. ἀπουψήνου
πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. ἀπουψένου ἐνιαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ψήνω.

Ψήνω ἐντελῶς, συμπληρώνω τὸ ψήσιμον, εἴτε τὴν
ὄπτησιν εἴτε τὴν ἔψησιν κοιν.: Ὅταν ἀποψήσης τὸ φαεῖ,
νὰ ρθῇς ποῦ θέλω νὰ σοῦ πῶ. Δὲν ἀποψήθηκε ἀκόμη τὸ
ψωμί. Δὲν ἄφησες τὸ κρέας ν' ἀποψηθῇ καὶ δὲν τρώγεται
πολλαχ.

ἀποψινός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀπουψ'νός βόρ.
ἰδιώμ. ἀποψεσινός Ἡπ. — Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 86 — Λεξ.
Ἡπίτ. Δημητρ. ἀποψισ'νός Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.) ἀπουψισ'νός Μακεδ. (Βελβ. Μελέν.) ἀπου-
ψισ'νός Λέσβ. ἀπουψ'σ'νός Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀποψερ'νός
Κρήτ. Μήλ. Σῦρ. ποψινός ἐνιαχ. πουψ'νός ἐνιαχ. βόρ.
ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπόψε καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ινός. Ὁ τύπ. ἀποψεσινός ἐκ τοῦ ἀπόψες (ἰδ. ἀπόψες).
Ὁ τύπ. ἀποψερ'νός κατ' ἐπίδρασιν τοῦ σημερ'νός
(ἰδ. σημερινός).

1) Ὁ τῆς παρελθούσης νυκτὸς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.
Χαλδ. κ.ά.): Ὁ ἀποψινός μου ὕπνος ἦτανε κακός. Τὴν ἀπο-
ψινὴ νύχτα πέρασα ἄσκημα σύνθηθ. Τ' ἀπουψ'νά μας γλέντια
δὲ τὰ ματαβλέπουμι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Τ' ἀποψισ'νὸν ἡ νύχτα
ξημέρωμαν κ' εἶδεν Κερασ. || Φρ. Εἶναι ἀποψεσινός (εἶναι
μεθυσιμένος ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ) Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμι.

Μάννα, δρωμαν ἔλεπα τ' ἀποψισ'νὸν τὴ νύχταν
Χαλδ. 2) Ὁ τῆς σημερινῆς ἐσπέρας ἡ νυκτὸς κοιν. καὶ
Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.): Χορὸς ἀποψινός. Γεορτή
ἀποψινή. Φαεῖ ἀποψινὸ κοιν. Ἀποψερ'νὸ ψωμί Μήλ. Τ' ἀπο-
ψισ'νὸν τὸ φαεῖ μ' θὰ τρώγ' ἀτο πουργὰ Χαλδ. || Γνωμ.

Τὸν ἀποψερ'νὸ θυμὸ | φύλαγέ τον τὸ πωρὸν
(ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐνεργῇ τις ἐν ὥρᾳ θυμοῦ, ἀλλὰ τὴν
ἐπομένην, ὅποτε εἶναι ἡρεμὸς) Σῦρ.

ἀποψικιάζομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ψικιάζομαι.

Τελειώνω τὸ ψικιάσμα, κατοῦρημα.

ἀποψοφῶ Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ψοφῶ.

Ἐπὶ ἀγέλης ζώων, ἀποθνήσκω ἐξ ὀλοκλήρου ἔνθ' ἀν.:
Ὁφέτος ἐπιασε κρὺο κι ἀποψοφήσανέ μου τὰ ὀζὰ Κρήτ.
|| Φρ. Ποῦ ν' ἀποψοφήσῃ τὸ σόι του! (ἀρά) Λεξ. Δημητρ.

ἀποψυχῆς ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποψ'νης Καππ. (Α'Ε.)
ἀποψ'νης Καππ. (Μαλακ.) ἀμποψυχῆς Καππ. ἀμποψ'νης
Καππ.

Πιθανῶς ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ ψυχῆς. Κατὰ ΠΚαρολίδ.
Γλωσσάρ. 141 ἴσως ἐκ τῆς ρίζης ἀμβ- σημαίνουσιν ἐν
πολλαῖς λέξεσιν ἐξογκοῦσθαι, οἰδαίνειν, Γ'Χατζιδ. ΜΝΕ
1,325 ἐκ τοῦ ἀπάνω καὶ ψυχῆ καὶ ΣΨάλτην ἐκ τοῦ
ἄμφω καὶ ψυχῆ.

Μὲ ψυχὴν, βρέφος εἰς τὴν κοιλίαν, ἐπὶ ἐγκύων γυναικῶν.
Πβ. δίψυχος.

ἀποψύχῃτα ἐπίρρ. Σύμ.

Ἐξ ἀμαρτ. ἐπίθ. ἀποψύχῃτος, ὃ ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀπο-
ψυχῃτός < ἀποψυχῶ τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ- λαβόντος στερητ.
σημ. δι' ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. α- στερητ. 2 α.

Ἄνευ ἀναπαύσεως, χωρὶς νὰ ξεκουρασθῇ τις: Ἐνήβην
ἀποψύχῃτα (ἐνήβην = ἀνέβην).

ἀποψύχομαι ἀμάρτ. ποψύχομαι Σύμ. ἀποψυχίζω
ἀμάρτ. ἀποψυδίζω Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.) ἀποψίζω Πόντ.
(Ζησιν. Ὁφ.)

